

на герой и жертва на момента. „Това обстоятелство ме изпълняше съ самодоволството на едно удовлетворено самолюбие, на една засладена гордостъ. Мжката въ душата ми бѣше сладка мжка, — сякашъ цельта на живота е красивата смъртъ“. Чини ми се, тѣзи думи разкриватъ истинскитѣ хайдушки сънища на поета: — освенъ стоицизмъ, способностъ да превъзмогва физическитѣ и душевни „недостатъци“, той мечтае да даде себе си жертва въ кървавата борба. Героизмъ, чуждъ на „воля за мощъ“ (какъвто е героизмътъ на активнитѣ властолюбиви люде): въ героизма на Яворова има нѣщо „пасивно“, но не по-малко силно и решително — героизмътъ на мжченицитѣ.

Много живи наблюдения съдържа главата „съ Гоце“. Тамъ е портретътъ на Гоце, рисуванъ съ голѣма топлота и правдивостъ. Въ него, както въ всѣки художественъ портретъ, покрай благородния образъ на Дѣлчева, е отразенъ и самиятъ авторъ — неговата обичъ и благоговение.

Живо сж дадени и портретитѣ на Сандански, на старитѣ войводи „копаранъ чаушитѣ“, съ „харамийско бабайтския имъ вървежъ, който има толкова груба прелестъ“... И после разговоритѣ и шегитѣ на четниците — тѣхнитѣ забави въ пещерата, арнаутското хоро на костурчани — веднѣжъ прочетени, се запомнятъ.

Най-естественъ и благодушенъ е хуморътъ на автора въ „Какъ минаваше времето“. Изглежда — тѣзи страници сж писани при рѣдко за Яворова разположение — да се глуми охотно най-вече надъ себе си.

Въ сжщия хумористиченъ тонъ е разказана припрѣнатa работа по хектографирането